buiten dienst

anarchistische krant • 18 augustus 2010 • nr. 08 • nederlandstalige versie

> “Verloonde tijd komt nooit terug, de jeugd sterft aan verloren tijd.

EEN LEVEN VAN BEREKENINGEN

Alles moet worden berekend en uitgeteld. Een golf van cijfers, getallen, kolommen en statistieken verdrinkt onze levens in de oceaan van de economie. Want om alles binnen de perken te houden, om de buitensporigheid onder controle te houden, heeft de macht geen beter wapen om ons allemaal tot boekhouders te maken.

Boekhouders die hun leven uitmeten naar het aantal gepresteerde uren om de huur op nummertje 30 of 31 van de maand te kunnen betalen. Die stapels papieren en roze formulieren met getalletjes zorgvuldig moeten bijhouden om niet achter te staan met betalingen, om niet in de problemen te komen en niet nog meer brieven met in het groot ‘onmiddellijk te betalen’ te ontvangen. En terwijl we allemaal ondergedompeld worden in de rekenkunst van de economie en haar heilige geld, gaan onze levens aan ons voorbij. We leven niet, *we worden geleefd*.

> Het is *gevaarlijk* om iets anders te willen.

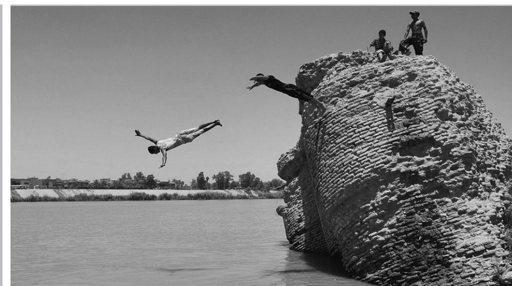
En voor diegenen die misschien niet langer hun tijd willen blijven verspillen met rekenen en zelf nemen wat ze nodig hebben, heeft de Staat nog meer rekensommen in petto. De rechters zijn de meestergoochelaars van de cijfers. In een oogwenk spreken ze eindeloze maanden en jaren van celstraf uit. En dan begint het aftellen hoeveel dagen je nog in de cel moet zitten, in een triest afwachten van wanneer je terug mag beginnen leven terwijl je kennissen buiten de relatie die ze met je hadden *voor bepaalde duur* moeten opschorten.

Maar niet alleen de berekeningen van de klinkende munt slaan de klok. In de scholen, waar aan de ‘leerlingen’ in de eerste plaats vooral gehoorzaamheid aangeleerd wordt en slechts die kennis aan bod komt die nuttig geacht wordt voor *deze* maatschappij, worden de uren en dagen eindeloos afgeteld.

Jongeren krijgen reeds de spiegel voorgeschoteld van het strak geordende leven dat hen te wachten staat: twee uur les, tien minuten speelplaats, twee uur les, vijftig minuten pauze, drie uur les en dan nog twee uur huiswerk. Het klassieke schema van de *normale* achturenwerkdag die geen kans tot ontsnappen laat.

Zelfs wanneer we denken de sleur van de berekeningen tijdelijk te doorbreken (de veelgeprezen *vrije tijd* en *vakantie*), worden we nog ingehaald door de kostprijzen en tijdsschema’s. Een film kost je een uur arbeid, een avondje afstompen in de disco vraagt je waarschijnlijk meer dan een hele werkdag. Een Club Med-hotel is al even geregimenteerd als de school of de fabriek en de geboden zijn er even strak (in plaats van *gij zult werken* wordt het *gij zult ontspannen*). De cirkel van de eindeloze sleur van onze levens laat geen ontsnappen toe...

Tenzij, tenzij... tenzij we ons niet meer laten paaien met wat vrije tijd hier en daar (“*om de batterijen weer op te laden*...”), tenzij we, zonder toestemming aan wie dan ook te vragen, de berekeningen overboord gooien en een leven proberen leven dat de moeite waard is. Een leven waar elke stap die we zetten het begin is van een nieuwe ontdekkingstocht, van nieuwe ontmoetingen en activiteiten die zich bevrijd hebben uit de terreur van de berekening. Maar laten we ons geen illusies maken, *de economie moet draaien* en wij moeten ons leven eraan opofferen. Het is *gevaarlijk* om iets anders te willen. Onze bevrijding uit het boekhoudersrolletje begint met het koesteren van die *gevaarlijkheid*, niet als een verre droom maar als de rebellie in het hier en nu, als een leven in opstand tegen wat ons kortwiekt.

EDITO

Soms lijkt het alsof het leven een oneindige herhaling is van altijd hetzelfde. Wanneer we door dat gevoel van zinloosheid van ons bestaan overvallen worden, grijpen we naar het weekend, een dag uit de bol gaan, naar de vakantie. Maar dan begint de herhaling onherroepelijk opnieuw en de volgende keer zijn het anti-depressiva die ons doen vergeten of grijpen we de minste gelegenheid aan om zwaar ruzie te maken met diegenen die we graag zien. En zo blijft de wereld maar ronddraaien en alle ellende, oorlog, uitbuiting ten spijt, lijkt alles muurvast te zitten.

Als wij om de zoveel tijd dit blaadje proberen uit te brengen, de straat optrekken en de metro’s induiken om het uit te delen, dan is dat omdat wij vastberaden zijn die herhaling van altijd hetzelfde een flinke dreun te geven; het masker af te rukken van diegenen wiens job het is om te verkondigen dat alles moet blijven zoals het is. En we zijn niet alleen. Ook vele anderen, op oneindig veel verschillende manieren, proberen de cirkel die hen verstikt te breken. Als je ons vraagt wat de bedoeling is van dit blaadje, wat we ermee willen aanvangen, dan is het, zonder enige twijfel, alleszins al dit: spreken over onze rebellie, aansporen tot revolte en moed geven aan allen die dat bevrijdende pad opgaan.

Je zit aan een bureautje in een verzekeringskantoor. Aan de andere kant van de spekgladde tafel zit een typische bureaucrate. Ze vraagt wat zij voor jou kan doen, en perst er een scheefgetrokken glimlach uit die dit verplichte bezoek alleen maar absurder maakt. Je had van iemand een oude rammelbak kunnen overkopen en komt nu een poging wagen om de paperassen in orde te krijgen. Zij doet alsof dit hele gebeuren plezant zou moeten zijn maar jij bent op je hoede. Je krijgt uiteindelijk de afrekening en weet meteen waarom. Je kan niet anders dan kwaad worden. Verwachten ze nu echt dat mensen dit zomaar kunnen ophoesten? En dat verdomde mens achter de computer. Zij heeft nu alle macht en behandelt je als iemand die te dom is om de normale gang van zaken te begrijpen. Takkewijf. Je gaat er tegenin, maar botst op een muur tussen twee planeten. Je verlaat het kantoor met slaande deuren. Eens een beetje afgekoeld besef je dat je er nooit bij zal horen en dat dat ook niet de bedoeling is. Je begrijpt dat op zoveel momenten zoveel mensen simpelweg worden afgewezen, open en bloot worden duidelijk gemaakt dat ze het nooit allemaal zullen kunnen hebben. Want zo werkt het nu eenmaal. In deze wereld zal er nooit een paradijs voor iedereen zijn.

Ik wil er niet bij horen. Met een samenleving waar mensen zo met elkaar omgaan zal ik altijd botsen. Bovendien maken diegenen die er wel bij varen me kotsmisselijk. Zie ze elke avond aan de rijkgevulde tafels schuiven. Klaar om hun vol te steken totdat ze niet meer kunnen. Ze kijken me aan alsof ik een hond ben. Als ze willen slaan ze me, als ze m'n ogen net medelijwekkend genoeg vinden werpen ze me misschien wat van de restjes toe. Ken je dat gevoel? Uiteindelijk kan je nergens nog ongestoord liggen en word je hoorndol. Totdat je rechtspringt en je gevoel volgt. Je bijt in elk been dat je onder tafel kan vinden, bakent je territorium af op hun dure jassen en je verlaat de kamer. Kwispelend op weg naar buiten.

WINDSTIL

De zomermaanden kruipen stilletjes voorbij. Het lijkt wel alsof ze onopgemerkt aan ons voorbij willen gaan. De zachte zonnestralen verwarmen onze lichamen, uitgeput van zoveel winter, van zoveel werk, van zoveel paperassen, van zoveel teleurstellingen. Zelfs de regering en de politiekers zijn weggetrokken, naar hun villa's ergens in het zuiden van Frankrijk of in Italië. Ook al lijkt het windstil, geen enkele machine staat nochtans op pauze. Ononderbroken worden papierlozen aangevoerd naar gesloten centra en gedeporteerd, worden gevangenen in cachots gestoken en mishandeld. En ook al is het zomer, het einde van de maand blijft dezelfde problemen stellen als de maand daarvoor, en de maand daarvoor en… Begrijp me niet verkeerd, ook ik rust graag uit maar dan wel niet ná ondergane vernederingen. Ik rust graag uit nadat ik een vurige, ook al is het maar kortstondige storm hebben doen razen doorheen de ijzige windstilte van de instellingen en de economie. Die rust, die zowel in de zomer als in de winter, zowel in de lente als in de herfst kan, zowel in het putje van de nacht als in de namiddag, heeft bovendien de zoete smaak van een droom, een droom van een wereld waar de orkanen samenvallen met de passie van het leven en de windstiltes met een genot dat geen grenzen meer kent.

OVER DE GRENZEN HEEN

Zoals we al in een vorig nummer schreven, blijven de revoltes in de Italiaanse gesloten centra werkelijk onverminderd voortgaan. De voorbije maand vonden opnieuw vele opstanden plaats en slaagden tientallen papierlozen erin te ontsnappen aan de klauwen van de Staat. De Italiaanse Staat zet trouwens alsmaar meer het leger in, met hulp van racistische burgermilities en de moderne slavendrijvers van de maffia, om de papierloze immigranten in toom te houden. Hopelijk gaat ook deze revolte op vakantie, zonder iets achter te laten maar met al haar bagage, om met haar rondreis langs de gesloten centra overal ter wereld het verlangen naar vrijheid aan te wakkeren. Ze heeft trouwens reeds halt gehouden in Noorwegen, waar opgesloten mensen zonder papieren een volledig gesloten centrum in brand hebben gestoken.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

MOBIB • Terwijl een hele reeks preventief vandalisme de toegangspoortjes, waarmee de Brusselse openbare vervoersmaatschappij STIB haar 'reizigers' beter wil controleren en beboeten, reeds een flink pak rammel verkocht heeft, volhardde dit bedrijf in de boosheid. Begin juli werden de eerste toegangspoortjes in gebruik genomen (om de week gaan er twee metrostations 'dicht') en ontstond er, hoe kan het ook anders, heel wat tumult. De stewards die de nieuwe controle in goede banen moesten voeren, werden overstelpt met vragen en scheldpartijen.

De kerk in 't vizier • In Houthalen-Helchteren werd tot twee maal toe geprobeerd om het parochiaal centrum van katholieke kerk in brand te steken. In Alveringem leefden sommigen zich dan weer uit door in de kerk zelf vernielingen aan te brengen en vuiligheid in het rond te strooien. De Kerk heeft de laatste tijd een pak van haar 'onschendbare heiligheid' verloren en misschien laat dat weer wat meer ruimte voor een moedige kritiek op alle religies en allen die in naam van God de bestaande machtsverhoudingen ondersteunen.

Sabotage op werven • De bedrijven (zoals Besix en Valens) die meebouwen aan een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel zijn niet onkwetsbaar. Dat werd in juli weeral eens duidelijk toen op een gigantische werf van Valens in Diegem hevig te keer werd gegaan. De ruiten van een graafmachine werden vernield, bedrading en kabels werden doorgeknipt. Die werf wordt trouwens ook uitgevoerd door het bedrijf BAM, dat dan weer kandidaat is voor de bouw van nieuwe gevangenissen.

Ook de gevangenissen bleven niet onberoerd de voorbije maanden. We kregen twee brieven toegestuurd die daarover getuigen. Ééntje uit de gevangenis van Leuven, die praat over kleine dagdagelijkse vernederingen van cipiers, die af en toe lik op stuk terugkrijgen. De gevangenen die begin 2010 massaal en vaak tegen hun wil in werden gedeporteerd naar de gevangenis in Tilburg, Nederland, hebben ook verschillende keren van zich laten horen. Hoezeer de Nederlandse autoriteiten die revoltes ook willen stilhouden, ze vinden een weg naar buiten. Een paar dagen nadat enkele gevangenen in Hasselt nog amok maakten bij het uitdelen van het avondmaal en daarbij een cipier in het ziekenhuis werd geslagen, kreeg een cipier uit Verviers enkele messteken in het gezicht. Niet zomaar een cipier, eentje die gekend is om zijn vernederingen naar gevangenen toe. Na de aanval schakelden de cipiers meteen over naar minimumdienst en nam de politie hun plaats in. Hun eisen werden vrijwel onmiddellijk ingewilligd, 5 overplaatsingen en meer investeringen in repressie. Maar cipiers zijn niet altijd onaantastbaar, daarover getuigt de tweede brief.

« Cipier Olivier raadt meteen waarom hij aangevallen werd: "*Ik heb dat ondergaan in het kader van mijn functies.*"

...

Er zijn nog een paar dingen gebeurd in de gevangenis van Leuven, die het daglicht niet mogen zien. Dat gebeurde op 15 juli. Op het bezoek wou iemand naar de wc gaan. Hij deed dat en de cipier zei dat hij de deur moest open laten. Hoe dat gebeurd is, weet ik niet maar ik kan me voorstellen dat het op een arrogante en vernederende manier was. Zo zijn er hier wel veel en dan zitten ze nog te zagen voor respect!? Hij wou de deur niet opendoen en dan is het uitgelopen op een vechtpartij. De gevangene heeft zich niet laten doen en de kaak van één cipier zou gebroken zijn. Ik weet niet of het waar is van die kaak, want hier wordt snel overdreven met verhalen. Een tweede cipierster is licht gewond geraakt door een duw van diezelfde gevangene. Ze had een bloeduitstorting op haar been. Hij heeft 9 dagen in het cachot gezeten en is dan overgeplaatst naar de gevangenis van Oudenaarde.

Dan is er nog een tweede verhaal dat de buitenwereld niet mag horen. Deze keer uit Tilburg. Blijkbaar is er een kleine opstand gebeurd in één van de vleugels. De cipiers doen er alles aan om ze te bestempelen als beesten en gedrogeerden. Er zijn uitspraken zoals: "*Ze gingen tekeer als beesten en ze waren volledig weg van de wereld*." Hier het verslag van wat ik weet. De precieze aanleiding weet ik niet maar op een gegeven moment zijn ongeveer 4 gevangenen ruzie beginnen maken, of hebben ze ruzie gekregen met de cipiers. Uiteindelijk is één cipierster een oog kwijtgeraakt en is de arm van een andere cipier uit de kom. De keuken van één vleugel zou ook in brand gestoken zijn en de speelzaal zou helemaal verwoest zijn. Er zijn zeker 3 van de opstandelingen naar Brugge gebracht, naar de hoge veiligheid. Één iemand heeft drie maanden strikt gekregen, en twee anderen 6 maanden.

Gevangenis van Verviers = stockage-hangar!

Deze woensdag 4 augustus werd een cipier, Olivier Wagner, neergestoken door een gevangene. Deze cipier staat ervoor bekend om gevangenen te provoceren, en aangezien er hier geen leiding bestaat, stond dat eraan te komen.
Ik ben zelf gestampt geweest door de cipier Serge Krosvelt voor de ogen van een tiental andere cipiers, niemand heeft iets gezegd. De directeur Detilloux heeft de zaak in de doofpot gestopt en ontkend dat ik een stamp in mijn gezicht heb gekregen.
De twee cipiers, Dany Maréchal en Ivo Roland, die met de journalisten hebben gepraat, zijn twee smeerlappen die de gevangenen als honden behandelen!!! En dat passeert niet zomaar!
Er zijn hier geen regels, alles is naar goed believen van de cipiers. De directie antwoordt niet op de vragen van gevangenen, alleen maar wanneer er een disciplinair rapport is. De maaltijden worden koud opgediend, er is sowieso weinig eten en er zijn geen warme dranken 's avonds. De sociale dienst is totaal overbelast, voor gevangenen is geen enkele opvolging die de naam waardig is. Dossiers verdwijnen en worden later verscheurd in de vuilbak teruggevonden.
Ja, de gevangenis van Verviers is een stockagehangar.
De gevangenis bevordert allerhande handeltjes. Wanneer cipiers daarop betrapt worden, blijft dat intern. De gevangenis bevordert drugshandel en veel gevangenen bezwijken eronder en komen gedrogeerd buiten, en meer in de marge van de maatschappij als voordien.
Bedankt om de gevangenen die niet allemaal rot zijn te veroorloven om hun *leven* te verdedigen.

OVER BOREN EN GRAVEN...

Op 20 april gaat in de Golf van Mexico het boorplatvorm 'Deepwater Horizon' in vlammen op. Elf mensen sterven, 17 raken gewond. Tijdens een poging het vuur te blussen, zinkt het platvorm en breekt de boorstang. En sindsdien spuit de olie van 1500 meter diepte bij tonnen in de oceaan. Het gaat hier over 8 tot 11 miljoen liter per dag. Maar zoals de topman Tony Hayward toen zei, is dat allemaal geen probleem, omdat "*de Golf van Mexico een bijzonder grote oceaan is en deze hoeveelheid olie en chemicaliën die wij daarin lozen klein is vergeleken met het totale watervolume*." Serieus?!
Bon, zoals we al hadden kunnen denken, bleek de toch licht smakeloze uitspraak van de manager niet echt waar te zijn.

Al meer dan 10 weken lang bekvechten de Amerikaanse regering en BP over de verantwoordelijkheid van die miserie, de 'oplossing van het probleem' en de opkuiswerken (waarbij het hier naast verplichte gevangenen vooral gaat om vrijwilligers, die slecht uitgerust en slecht geïnformeerd zijn en zware lichamelijke schade lijden).
In deze oorlog tegen de olie is elk middel goed - zoals altijd wanneer het erom gaat geld en macht te verdedigen of te vergroten. Zolang maar niet geraakt wordt aan de logica die erachter schuilt.

Maar misschien kunnen we hier een beetje meer woorden aan verspillen: een gebeurtenis met dergelijke draagwijdte voor mens, dier en natuur leidt in eerste en vaak ook tweede instantie niet zelden tot bezorgdheid en angst. En niet alleen ter plaatse. Zeker een ramp als deze doet ons opnieuw onder ogen zien dat de aarde niet groot genoeg is, om onszelf te kunnen wijsmaken dat er nog altijd zoiets als een 'veilige haven' is. Het is waar dat we de gevolgen niet allemaal op dezelfde manier zullen voelen, meestal niet eens op hetzelfde moment. Maar ook lokale verwoestingen blijven nooit enkel lokaal en hebben altijd een effect voor de hele aarde en dus voor ons allemaal. Als we het over olie in de oceaan hebben, ligt deze gedachte al iets meer voor de hand...

De volgende stap, het resultaat van deze gedachten, heeft vaak een heel praktisch karakter. Ter plaatse betekent dit misschien om zich als vrijwilliger voor de opkuiswerken aan te melden (en versta me niet verkeerd, ik begrijp heel goed waarom mensen dit doen). Daarbij komt misschien het verspreiden van informatie en het oprichten van comités om een schadevergoeding van (in dit geval) BP te eisen. Terwijl elders de bezorgdheid en verontwaardiging verkleint naarmate het krantenartikel kleiner wordt.
Ondertussen wordt, zogezegd in het gevecht tegen de olie, ton na ton gif in de oceaan gestort. Om dezelfde reden wordt brand gesticht, waarbij -oooeeps- ontelbaar veel dieren die daar 'stoemelings' thuis zijn mee verbrand worden. En dan hebben we het nog niet over de duizenden kleine en grote levende wezens die daar sterven, de mensen die daar allemaal ziek van worden of de regen die opeens olie lijkt te bevatten...
Wat dus bij een drama zoals dit voor aandacht zorgt, is de dimensie van de verwoesting, de corruptie, arrogantie en macht van (in dit geval) BP, het janken en razen van de regering om tot een einde van de onaangenaamheden te komen.

Okee, tot zover alles goed, we staan met onze voeten op vaste grond. Maar hier en nu is het net deze vaste grond die ons niet mag hinderen om verder te gaan. Niet als we genoeg hebben van de eindeloze draaikolk van gebeurtenissen, die ons meesleurt en uiteindelijk in een hoek gezwierd, schijnbaar hulpeloos laat liggen. Niet als we tot op de grond van de zaak willen komen. En dus beginnen we te graven...

> « Wanneer deze kapitalistische wereld het woord "ongeluk" in de mond neemt, kunnen we dat vertalen als "een berekend en voor ons aanvaardbaar risico dat we genomen hebben op jouw leven".

...de olieramp in de Golf van Mexico is slechts één van de grotere zichtbare zweren van de machtspelletjes, die door staten, politici en lobbyisten gespeeld en bestuurd worden. Het gebied dat nu getroffen wordt, is grotendeels hetzelfde dat in 2005 zwaar geteisterd werd door de orkaan Katrina. De dijken die het toen begaven, werden gebouwd door BP en andere oliebedrijven om hun business uit te breiden. Meer dan 1800 mensen stierven toen. Denk ook aan China waar midden juli ook twee pijplijnen van BP ontploft zijn, aan de ontelbare grote en kleinere nucleaire ongelukken, met Tchernobyl als het meest dodelijke tot op heden. Elke ramp vertelt het verhaal van een wereld die bereid is om alles op het spel te zetten om dingen als naties, economie, concurrentie en overheersing staande te houden. Wat betekent dat we allemaal als mogelijke spelinzet gebruikt kunnen worden. Hiermee hebben we ons al door de eerste zachte laag grond gegraven en zijn we aan de oorzaak gekomen. Maar als die grote rampen nu alleen maar het zichtbare gezwel vertolken, duidt dat er toch op dat de 'ziekte' constant aanwezig moet zijn en ook minder zichtbare gevolgen met zich meebrengt. En nu stoten we op ↘

de eerste stenen; een ramp is verschrikkelijk, wakkerschuddend en vaak de aanleiding van protestreacties. Maar als we echt iets willen veranderen, als we echt willen vechten, dan moeten we beginnen waar de oorsprong van de miserie zit. Dan gaat het erom te zien dat deze wereld en hoe zij nu draait, ons allemaal alleen maar kapot kan maken. Dan moeten we de dagelijkse consequenties en 'kleine rampen' zien en die als dusdanig herkennen. Alle dingen die ons telkens opnieuw met het hoofd tegen de vier muren rondom ons doen botsen.
En om tot slot toch nog terug te komen op Tony's uitspraak over de onproblematische hoeveelheid olie en chemicaliën in vergelijking met de grootte van de oceaan. Elke verdomde druppel is te veel. Elke besmette rivier, elk vergiftigd dier, elke mens die aan de gevolgen van de verwoesting lijdt, is er één te veel. Te hoogdravend? Verre van. Het betekent gewoon dat we het leven niet door de berekeningsschema's van de heersenden bekijken. Hoe we in deze wereld staan, hoe we onze liefde en woede en vechtlust niet stemmen naar de wreedheid of zachtheid van de machtigen. Als we vechten, doen we dat omdat we een eigen beeld van een andere wereld in ons dragen.

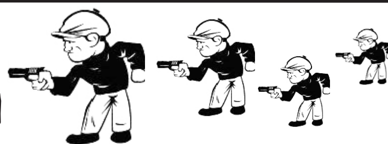

Naast de vele protestbetogingen die in verschillende staten plaatsvonden, werd er ook op meer doortastende wijze geprotesteerd. Zo blokkeerden begin juni tientallen vissers de scheepvaart in Bayou La Batre. Met hun boten verhinderden ze de olievaartuigen, onder andere van BP, om in en uit te varen in één van de kanalen. In de Golf van Mexico zijn namelijk zo'n 3000 boorplatformen operationeel. Omdat het duidelijk niet de bedoeling mag zijn om de economie op zo'n manier te blokkeren, interveniëerde de scheepvaartpolitie meteen en arresteerde ze enkele vissers.

HOMEJACKERS WAREN MILITAIREN

Midden juli vindt er in de provincie Luik een homejacking plaats. Enkele personen dringen de villa binnen van een rijke winkeleigenaar, knevelen het hele gezin en gaan aan de haal met enkele kostbare bezittingen. De politie, die kort nadien de achtervolging kon inzetten, werd beschoten met automatische wapens. Eén flik krijgt een kogel in het gezicht. Achteraf worden twee mensen opgepakt die ondertussen de homejacking bekend hebben. Wat de hele zaak een klein schandaal maakte was dat de daders militairen zijn, werkzaam in het Belgisch leger. Van 'collega's' had de politie dit niet verwacht.

Eigenlijk heeft het wel iets grappigs. Als militairen krijgen deze jongens orders op te volgen. En wat doe je dan zoal in het leger. Buitenlandse missies uitvoeren, gebieden bezetten, ... en, je weet wel hoe dat gaat, dorpen overrompelen, dit en dat bombarderen, mensen verkrachten, bestelen, over lijken gaan. De bevelhebbende ministers liggen er lang niet meer wakker van. Maar how, als enkele van deze machines een programmatiefoutje vertonen en op eigen bodem beslissen een graantje mee te pikken en de villa van één of andere rijke kwiet bestormen, dan is het kot te klein.

Ontsnapping • In het gesloten centrum van Vottem heeft een man zijn vlucht naar de vrijheid gewaagd door over de meterhoge hekken te klauteren. Hij kon ontkomen, maar werd enkele uren later opgepakt in het huis van zijn neef. Vaak is de eerste reactie van de politie op een ontsnapping om de woonsten van familieleden en naaste vrienden onder toezicht te plaatsen.

Collaborateur • In Gent werd een bestelwagen van ISS Cleaning in brand gestoken. Dat bedrijf verdient geld door de gesloten centra voor illegalen te onderhouden en te kuisen. Diezelfde nacht ging in Halle trouwens een dikke BMW in vlammen op.

Autootje fik • De voorbije maand werd er duchtig op losgefikt. In vele steden gingen auto's in brand, wat de politie ertoe bracht om te vrezen voor een ware "epidemie". Vooral in Luik lijkt de reeks onophoudelijk door te gaan en lijken de onbekende vuurblazers kennelijk luxewagens, bestelwagens en bedrijfswagens te viseren. In Rocourt gingen bijvoorbeeld drie vrachtwagens van een transportbedrijf in vlammen op. Voor vijf autokarkassen in de wijk Saint-Nicolas pakte de politie één man op en enkele uren later gingen alweer twee wagens, waaronder een BMW Z-klasse, in de fik. De volgende dag werden vier wagens, enkele daarvan geparkeerd op de oprit van villa's, in het nabije Flémalle in brand gestoken. In het Antwerpse Deurne gingen eveneens een BMW, een bestelwagen en nog andere voertuigen in de fik.

Autotransporten • Sommigen zien het misschien wat groter of willen het kapitalisme misschien wat directer raken. Op drie verschillende plaatsen (Rekkem, Marke en Houthalen) werden op drie verschillende momenten autotransporten die geparkeerd stonden langs de snelweg in brand gestoken. In het totaal werden vier vrachtwagens vol nieuwe wagens en een tankwagen vernield.

Vaak hebben woorden niet voor iedereen dezelfde betekenis, zeker wanneer die woorden verwijzen naar dieperliggende ideeën en overtuigingen. Als vijanden van alle autoriteit interesseert het ons niet om aan elk woord een éénstemmige betekenis te geven en zo een catechismus uit te bouwen. Nochtans bedienen we ons vaak van bepaalde *concepten* om uiting te geven aan onze ideeën. In deze rubriek zullen we elk nummer een aantal van die concepten toelichten, of beter, belichten met onze ideeën. Van de ideeën die wij *anarchistisch* noemen.

VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT MET ONSZELF

Doorheen de hele geschiedenis is het *individu* gekleineerd, vernederd, vermorzeld en ontkend. Tegelijkertijd, als ware het een onderhuidse stroom binnen het menselijke leven, is het individu altijd en overal in opstand gekomen om de ketens af te werpen en zelf over het eigen leven te beslissen.

Er zijn oorlogen voor gevoerd, concentratiekampen voor opgericht, goden en superieure rassen voor uitgevonden om de mens in de pas te laten lopen. Om te ontkennen dat er zoiets bestaat als een *ik* dat uniek is; en dat de mensheid niets anders, niets meer of minder is dan een vele verschillende *ikken*. Waarop beroepen degenen die zweren bij de onderwerping van het individu zich; welke redenen denken ze te kunnen aanvoeren die hun handelen verantwoordt?

Sommigen roepen de natuur in. Ze beweren dat er natuurlijke wetten zijn die we, of we ze nu kunnen kennen of niet, onbewust of bewust *moeten* volgen. De natuur wordt dan vaak voorgesteld als een eeuwig vastliggende hiërarchie, met de sterken van boven en de zwakken onderaan ("*wolven en schapen*"). Nochtans, en voor zover er een verschil zou bestaan tussen 'onze' en de 'natuurlijke' wereld, loopt het over van voorbeelden die deze natuurlijke hiëarchie tegenspreken en ontkrachten. Het 'sterkste' dier overleeft niet altijd en de 'wederzijdse hulp' tussen diersoorten blijkt vaak een meer doorslaggevende factor dan de ongebreidelde concurrentie. In feite kan je maar moeilijk spreken van zoiets als een 'objectieve natuurwet' die altijd en overal haar logica zou doen voelen. De 'natuurlijke' ontwikkelingen zijn zo verscheiden, zo situatiegebonden, zo contradictoir dat er eigenlijk geen enkele wet uit kan afgeleid worden; buiten dan misschien het feit dat elk levend wezen wil *leven*. Daaruit vloeit voort dat de mensen die zich beroepen op één of andere natuurwet, dat eigenlijk doen in naam van iets dat onbestaande is – en het in feite dus gewoon hun eigen idee is dat ze willen opleggen door iets in te roepen dat 'objectief' zou zijn.

Dan zijn er degenen die zeggen dat God alles stuurt en leidt; dat God geboden heeft opgelegd die we moeten volgen. Nochtans zien we dat al degenen die zich voordoen als vertegenwoordigers of alleszins kenners van God op aarde (priesters, imams, rabbi's, goeroes...), hun 'autoriteit' vooral gebruikt hebben om de bestaande machtsverhoudingen in stand te houden. Net zoals bij de 'natuurwet', zien we mensen beroep doen op iets dat zij voorstellen als objectief (Gods wil) en dat bovendien alleen zij kunnen kennen, om een bepaalde gedragscode, een dwangbuis op te leggen aan de mens. Daarenboven ontneemt de verheven, goddelijke moraal aan éénieder de verantwoordelijkheid om zelf te bepalen wat hij of zij goed of slecht vindt – het enige wat je, ondanks je eigen gedachten, wil en verlangens, moet doen, is *volgen* wat in de sterren geschreven staat.

> « Wie beveelt, raakt in verval; wie gehoorzaamt, verlaagt zich. De moraal die geboren wordt uit de sociale hiërarchie is noodzakelijkerwijze verdorven.
>
> (Elisee Reclus, 1830 – 1905)

Anderen, die misschien doorhebben dat God een verzinsel, een verbeelding van de mens is en dus niet 'objectief' bestaat, roepen de Moraal in, die het recht zou hebben om onze levens te bepalen. Meestal wordt de Moraal (het geheel aan gedragsregels die de mens verondersteld wordt te volgen) verantwoord door te verwijzen naar de Meerderheid. Dat de meerderheid van de mensen denkt dat dit goed en dat slecht is, en dat iedereen diezelfde maatschaal moet hanteren. Maar wat is 'de meerderheid'? Zijn het de opiniepeilingen? Heeft er iemand zich ooit bezig gehouden met aan iedereen op deze planeet te vragen wat hij of zij denkt? Nee. En daarom hebben de moderne priesters dingen uitgevonden en gevestigd die de Meerderheid zouden vertegenwoordigen. De ↘

↘ Staat is daar het voorbeeld bij uitstek van. In naam van de Staat (en dus volgens haar gelovigen, van de 'democratische' meerderheid) worden oorlogen gevoerd, mensen opgesloten, minderheden uitgeroeid en moet iedereen zich houden aan éénzelfde wet. Wederom is de historische opdracht, de zin van het bestaan van de mens, *volgen*.

> « Ik ben een fanatiek liefhebber van de vrijheid omdat ik haar beschouw als de enige omgeving waarin de menselijke intelligentie, waardigheid en geluk zich kunnen ontwikkelen en groeien. Niet die formele, toegekende, afgemeten en gereglementeerde vrijheid die de Staat geeft, want die is een eeuwige leugen die in werkelijkheid niets anders is dan het privilège van enkelen dat steunt op de slavernij van iedereen.
>
> (Michael Bakoenin, 1814 – 1876)

Allen die beweren een moraal, een keurslijf op te leggen, 'in naam van...' hebben altijd onderdrukking voortgebracht. Ik denk dat pas wanneer we ophouden met dat 'in naam van…' we kunnen beginnen experimenteren met verschillende vormen van vrije verhoudingen, samenlevingsverbanden en relaties. Pas wanneer elk *individu* voor zichzelf de enige bron van ethiek, van de afweging tussen goed en slecht is; de enige wordt die aanspraak kan maken op *zijn* leven. Tegenover de maatschappijvorm waarin we doorheen bijna de hele geschiedenis geleefd hebben (een maatschappij waar de verhoudingen opgelegd worden van *bovenaf*, of dat nu God, de Moraal of de Meerderheid is), vecht ik, als *individu*, voor een immer uitdeinend archipel van individuele relaties, die ik vrijelijk, op basis van eigen oordeel en verlangen, kan aangaan of verbreken. Die zowel conflictueel als harmonieus kunnen zijn, maar waar het altijd ik als individu en andere individuen zijn die de vorm en intensiteit ervan bepalen. Een leven waar *ik*, met al mijn gebreken en kwaliteiten, aan het roer sta en me met andere individuen verbindt, me *associeer*, op basis van gedeelde behoeften en verlangens. Op die manier bekeken, is de vrijheid geen *recht* en misschien ook wel geen *ideaal*, maar een levende praktijk. De bevrijding van het individu kan niet afgekondigd of afgedwongen worden van bovenaf, het kan alleen maar de inspanning van het individu zelf zijn, in naam van zichzelf.

> « Berust je ? Kijk dan naar mij : ik spuw op uw idolen ; ik spuw op God ; ik spuw op het Vaderland, ik spuw op Christus, ik spuw op de Vlaggen, ik spuw op het Kapitaal en het Gouden Kalf ; ik spuw op de Wet en de Wetboeken, op de Symbolen en de Religies. Dat is allemaal zever, ik hou er geen rekening mee, ik drijf er de spot mee…
>
> (Albert Libertad, 1875 – 1908)

De opstand van het ik tegen de keurslijven en kooien verraadt een schoonheid, een liefdesverklaring voor het leven die een slag is in het lelijke en bebloede gelaat van elke autoriteit. Dat liefdesvuur, juist omdat het over mezelf gaat, is onblusbaar.

Minder straling • In Sint-Stevens-Woluwe moest de brandweer 's nachts uitrukken voor een GSM-mast die in brand stond. De mast brandde volledig uit, waarmee de straling van die kankerdingen een licht oponthoud kende en de eindeloze communicatiestroom wat opdroogde.

Bussen van de Lijn • In Turnhout werden op de stelplaats tien bussen van De Lijn vakkundig beklad met graffiti en in Bilzen werden vier bussen beschadigd. De Lijn is intussen niet alleen uitgegroeid tot een spetterend bedrijf wat betreft controle en repressie, maar heeft de politie altijd gretig geholpen om razzia's tegen mensen zonder papieren te houden op haar bus- en tramnet.

Mooie poging • Op een zondagnamiddag werd geprobeerd om een (op dat moment gesloten) winkelcentrum in Roeselare in brand te steken. De politie vond op drie verschillende plaatsen brandhaarden terug maar de brandweer was er op tijd bij om erg grote schade te voorkomen aan deze tempel van het geld en de commercie. In Hoogstraten drongen anderen binnen in een andere tempel van het geld, een selfbanking ruimte van ING, en vernielden er de bankautomaten.

Vuur voor de dwangbuizen • Een man die zijn psychiatrische internering (de gedwongen opsluiting van iemand die beschouwd wordt als "te afwijkend" van de norm) weigert, heeft in het psychiatrische centrum van Grimbergen zijn cel in brand gestoken. De brand beschadigde ook andere cellen. De man had het personeel van het centrum op voorhand gewaarschuwd en heeft ten aanzien van de onderzoeksrechter zijn verantwoordelijkheid, zijn keuze, opgeëist.

Onder de neus van de flikken • Een man die gearresteerd werd omdat hij agenten had beledigd, is ontsnapt uit het hoofdcommissariaat van Anderlecht. In het commissariaat werd hij mishandeld en geslagen door de flikken. Toen hij in een cel gestoken werd, heeft hij vakkundig de silicone rondom het kleine raampje boven de celdeur weggeprutst. Hij is erdoor gekropen en is onder de neus van de flikken weggelopen.

VERZET TEGEN DE ONTRUIMING VAN HET KRAAKPAND MÈRE MINE

Dit is het verhaal van Mère Mine, een gekraakt huis in de Middaglijnstraat 44 in Sint-Joost (Brussel) en van haar bewoners die hun ontruiming vernemen. Pamfletten, affiches, barricades, spandoek ("Tegen de ontruimingen van ongewensten (sans papiers, armen, kraakpanden, ...) Laten we terugslaan!"),…
Donderdag 5 augustus (48u na het ontruimingsbevel), de straat wordt 's morgens geblokkeerd door 6 politiecombi's, een hoopje min of meer discrete stillen en enkele werkmannen. Na aangebeld te hebben, foto's te hebben genomen en een paar keer op de deur gestampt te hebben, vertrekt het konvooi onverrichter zake onder de geamuseerde blik van de bezetters.

's Avonds, enkele tientallen personen verzamelen en trekken de wijk in. Ondertussen delen ze pamfletten uit en laten ze affiches en geverfde slogans achter. Woorden van steun van voorbijgangers die al op de hoogte zijn. Twee wagens van de gemeente Sint-Joost en een voertuig van ISS (onderhoudsbedrijf dat geld verdient dankzij de gesloten centra) verdwijnen onder de slogans en affiches. Kleine omweg langs de lokale afdeling voor loonslavernij en de sociale huisvestingsdienst die dezelfde behandeling krijgen. Om te eindigen wordt een kleine gunst toegekend aan het Vredegerecht en de Preventiedienst waar de wandelaars zich oefenen, na enkele slogans en een verfbom op de bewakingscamera, in het gooien van verfbommen op hun sombere gevels.

Dinsdag 10 augustus, een groot politiedispositief heeft opnieuw bij het ochtendgloren de Middaglijnstraat bezet. De stormram maakt de hele buurt wakker en het geluid houdt een half uur aan. De deur biedt nog altijd weerstand en de flikken beslissen om hun doelwit te laten voor wat het is en zich te richten op het rolluik. Niet zonder moeite kunnen ze door de barricade breken. Na anderhalf uur kunnen ze het huis ontruimen en de spandoek losmaken. De bewoners waren al vertrokken...

Op de affiche en de pamfletten, konden we dit lezen:

Ontruimd!?...

Dit is het verhaal van enkele personen die beslissen om een leeg en vergeten huis aan de Middaglijnstraat 44 te betrekken. Enkele personen die zich de middelen verschaffen om de druk van het geld op hun leven te verlichten en om een plek te hebben waar ze hun strijden en revoltes delen.
Maar dit is ook het verhaal van twee eigenaars die, wanneer hun huis terug tot leven komt, zich opeens haar bestaan herinneren. De twee eigenaars begeven zich aldus naar een vrederechter die gelast: "**ONTRUIM** de krakers, met geweld als het moet!"
Het dagelijkse verhaal van mensen die op straat belanden, **ONTRUIMD** door de politie omdat ze hun huur niet meer kunnen of willen betalen.
Het verhaal van mensen aangekomen in België **UITGEWEZEN** op bevel van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken: valt buiten de criteria, heeft niet de juiste smoel,...
Het verhaal van een gemeente die zijn armen **VERJAAGT** om ze te vervangen door europese ambtenaren met goed gevulde zakken. Het verhaal van een levendige wijk, met de grond gelijk gemaakt om er buildings en luxueuze huizen neer te poten.

Het verhaal van mensen **GESCHRAPT** van de lijsten van de RVA, van het OCMW, van de uitkeringen omdat ze slechte leerlingen zijn.
...

Het weerkerende verloop van al deze verhalen die we willen veranderen.
Ze verwarmen ons hart, die verhalen waar een frigo uit een raam valt op het bakkes van de flikken wanneer ze een familie zonder papieren proberen op te pakken;
Waar mensen valse arbeidscontracten maken om te frauderen met de werkloosheidsuitkering;
Waar een gast schiet op de rechter die het bevel heeft gegeven om hem uit zijn huis te zetten;
Waar een hele wijk zich verzet tegen een stadsproject;

Waar een hele straat weigert om de huur te betalen... Wij houden van de verhalen, waar hetgeen we delen niet alleen de miserabele levensomstandigheden zijn, maar vooral de goesting om terug te slaan.

agenda

• Zaterdag 4 september vanaf 14u
Steunavond voor No Border Camp
Met filmvertoning (20u), infostand, eten, slam en optredens.
Le Pigeon Communal, St Léonardstraat 183, Luik

• Dinsdag 7 & 21 september om 19u
Assemblee van strijd tegen de gesloten centra
(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)
Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel (Metro Botanique)

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.